

Voorzitter,

In de Pompstraat in Schijndel staat een heg. Bij het onderhoud van het openbaar groen slaan de mensen van de plantsoendienst de heg steevast over. Hoe of dat komt, wilde een bewoonster weten toen de ploeg oranje hesjes met elektrisch snoeigereedschap in de weer was. Een meneer van die plantsoendienst pakte er een formulier bij. Daarop stond dat ooit een Pompstraatbewoner had laten weten dat ie de heg zelf wilde snoeien.

Prachtig toch dat een straatbewoner de verantwoordelijkheid neemt voor openbaar groen en prachtig toch dat die van de plantsoendienst dat zo keurig vastleggen en er vriendelijk uitleg over geven.

Voorzitter, vorig jaar stond de bijdrage van Hart voor de algemene beschouwingen in het teken van visie. Of beter: op het gebrek er aan. 'Hoogste tijd voor een visie op de gemeente' kopte onze Hartwebsite destijds. Het lijkt er nu met het viltjes-visie-offensief alsnog van te komen. Wij van Hart zijn benieuwd. Tot nu toe zien we een strompelend college als het om visies gaat. En lijkt het een breiwerk van deelvisies te worden. We weten hoe het komt: de wethouders zijn naar eigen zeggen vooral doeners. Visie is dus niet echt hun ding.

Een schrale troost: de Raad voor Openbaar Bestuur stelde onlangs vast dat politiek en bestuur landelijk ook zo functioneren. Het overheidshandelen is volgens die raad technocratisch-rationeel. Het ontbreekt aan visie en zelfs aan moraliteit. We doen alsof de overheid een bedrijf is en brengen daarom vooral managementvaardigheden in. Politicoloog Tom van der Meer stelt dat het allemaal leidt tot een betrouwbaarheids crisis. Dat lijkt op een vertrouwens crisis, maar is het niet: het gaat er niet om dat de overheid niet te vertrouwen zou zijn, het gaat erom dat de overheid niet meer *betrouwbaar* is.

Dit bijzondere sombere beeld gaat trouwens nog niet op voor Meierijstad. Want het ontbreekt hier dan wel aan visie, de gemeente functioneert op de keper beschouwd goed. Dat geldt trouwens ook en misschien wel vooral voor de lokale samenleving waarvan de gemeente een onderdeel is.

Daarom gaat we het dit keer hebben over wat er sinds 2017, toen Meierijstad begon, allemaal *góed* ging. En wat er zelfs beter werd dan daarvoor. Waarbij we ons realiseren dat, wat wij als raads- en commissieleden als goed en beter zien, nog niet altijd door de bewoners zo wordt ervaren. Maar voorzitter, wij van Hart vinden dat we in een mooie gemeente wonen. Waar we de zaken meestal goed op orde hebben. En waar we met z'n allen onze stinkende best doen om het goede te doen.

De heg in de Pompstraat is er een mooi voorbeeld van. En wie er aandacht voor heeft, ziet talloze voorbeelden van een gemeente die goed acteert en van inwoners die er samen het beste van maken.

Ons raadscommissielid Wesley Maurix is ook lid van Stichting Toegankelijkheid Meierijstad en doet binnenkort namens die stichting mee aan een tournee langs 96 winkels in het centrum van Schijndel. Hij vroeg de winkeliers of ze mee willen werken aan zo'n schouw. Honderd procent van de winkeliers zei ja.

En nee, dat maakt de openbare invalidentoiletten niet overbodig – de meeste wc's in winkels zijn namelijk ongeschikt voor gehandicapten. Maar het is indrukwekkend hoe bereidwillig de ondernemers zijn. En de komst van die openbare wc's is trouwens ook een voorbeeld van hoe goed we het voor elkaar hebben.

Toen in de Heidebloemstraat in datzelfde dorp een opvang voor asielzoekers kwam, protesteerde een buurman. Hij kreeg zijn zin niet, de asielzoekers kwamen. De buurman gaf zich vervolgens op als vrijwilliger voor het inrichten van het voormalige kantoorgebouw.

Zoals u weet ben ik steunouder. Ik publiceer erover op sociale media en het gevolg is dat ik regelmatig berichtjes krijg van inwoners die er meer over willen weten. Omdat ze overwegen hetzelfde vrijwilligerswerk te doen. Gratis. Omdat ze beseffen dat het nodig is.

We zien heus wel dat er ellende is in de wereld en ook in Meerijstad. De woningnood is schandalig groot, de kloof groeit tussen arm en rijk en digitaal vaardig en digibeet en tussen macht en onmacht. Allemaal waar.

Maar ondertussen zien we om ons heen inwoners met het hart op de goede plek, betrokken ambtenaren, goedwillende wethouders en een gemeenteraad waar zowat alle raden in Nederland jaloers op mogen zijn. Want waar elders tref je volksvertegenwoordigers aan die bij debatten vergeten dat ze van de coalitie of oppositie zijn en op basis van inhoud en idealen meningen vormen? Kom er maar eens om, in wat voor gemeente dan ook.

En dan zijn we hier ook nog eens zo verstandig om de algemene beschouwingen niet te houden als de begroting al geprint is, maar als de kaders worden gesteld. Waarbij het college boeiende stellingen poneert die uitnodigen om piketpaaltjes te slaan.

Wij van Hart omarmen de stellingen 1, 3 en 7. En dienen hiervoor amendementen in.

We vinden dat de structurele uitgaven niet hoger mogen zijn dan de structurele inkomsten. Maar een begroting en een jaarrekening mogen los van die voorwaarde best een keer niet-sluitend zijn. Ons motto: liever in het rood, dan mensen in nood.

We vinden het dan ook acceptabel dat we eens wat minder voorzichtig ramen. Wat dat betreft sluiten we aan bij wat de heer Merks van de SP onlangs zei. Hij zit al 23 jaar in de raad en hoort al 23 jaar dat we voorzichtig moeten zijn omdat er zware tijden aankomen. Die tijden komen alsmat niet, stelde hij vast. Waarbij, voegen wij eraan toe, veel inwoners wél nu al zware tijden meemaken. Zuinig dus zijn met ozb-verhogingen, voorzitter. Overigens krijgt de heer Merks weer gelijk, dit keer dankzij de meicirculaire: er doemt in 2027 geen ravijn op, maar een berg. Een berg geld. Nou ja, bergje.

En nee, we smijten niet met geld. Vandaar dat we stelling 3 ook onderschrijven. Nieuwe ontwikkelingen voor 2025 nemen we alleen op als er dekking is gevonden. En dat is bijvoorbeeld het geval als de lasten van bestaand beleid dalen. En ja, deze stelling heeft consequenties voor Omnipark Erp en het zoveelste zwembad.

Tot zover de grote lijnen. Terug naar de details. Naar het warme leven van alledag. In de Pompstraat concludeerden bewoners dat het eigen onderhoud van die heg er niet van kwam. 'Zullen we die dan ook maar meenemen?', stelde een oranje hesje voor. Er werd geknikt. De plantsoendienst ging fluitend aan de slag.

Tot zover onze beschouwingen.